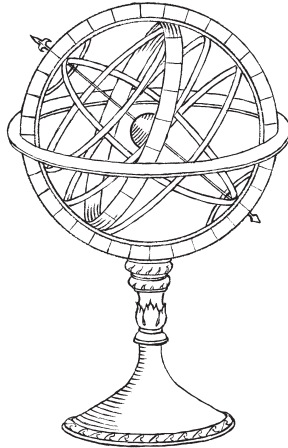

LUCINDA RILEY

Η Καμένη Κόρη

μετάφραση
Σοφία Τάτα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Στον Χάρι

Θάρρος είναι να γνωρίζεις τι να μη φοβάσαι.
Πλάτων

Ἔρωες των βιβλίων

«Ατλαντίδα»

Πα Σαλτ – ο θετός πατέρας των αδελφών (αποθανών)

Μαρίνα (Μα) – η κηδεμόνας των αδελφών

Κλόντια – η οικονόμος της Ατλαντίδας

Γκίοργκ Χόφμαν – ο δικηγόρος του Πα Σαλτ

Κρίστιαν – ο καπετάνιος

Οι Αδελφές Ντ' Απλειιάζ

Μαία

Άλι (Αλκυνόνη)

Σταρ (Αστερόπη)

ΚεΚε (Κελαινώ)

Τίγκι (Ταυγέτη)

Ηλέκτρα

Μερόπη (αγνοείται)

Μέρι-Κέι

**Κοιλάδα του Γκίμποτον
Νέα Ζηλανδία**

Ιούνιος 2008

ΘΥΜΑΜΑΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΜΟΥΝ και τι έκανα όταν είδα τον πατέρα μου να πεθαίνει. Στεκόμουν εδώ που είμαι και τώρα, γερμένη στην ξύλινη βεράντα που περιβάλλει το σπίτι μας, και χάζενα τους τρυγητές που μάζευαν τα σταφύλια από τις τακτικά χωρισμένες σειρές των αμπελιών, βαρυφορτωμένων με τη σοδειά της χρονιάς. Πάνω που ήμουν έτοιμη να κατέβω τα σκαλιά για να πάω κι εγώ στον τρύγο, είδα με την άκρη του ματιού μου τον θεόρατο όγκο του πατέρα μου να χάνεται ξαφνικά. Στην αρχή νόμιζα ότι είχε γονατίσει για να μαζέψει κάποιο τσαμπί που είχε ξεφύγει –δεν του άρεσε καθόλου να αφήνει οτιδήποτε να πηγαίνει χαμένο, κάτι που απέδιδε στην πρεσβυτεριανή νοοτροπία των Σκοτσέζων γονιών του–, αλλά ύστερα είδα τους τρυγητές από τις διπλανές σειρές να ορμούν αλαφιασμένοι προς το μέρος του. Διέσχισα τρέχοντας σαν τρελή τα εκατό μέτρα που χώριζαν τη βεράντα από το σημείο όπου είχε πέσει ο μπαμπάς μου, και μέχρι να φτάσω κοντά του κάποιος είχε σκίσει το πουκάμισό του και προσπαθούσε να τον επαναφέρει με πιέσεις στο στήθος και με τεχνητή αναπνοή, ενώ ένας άλλος είχε καλέσει το Κέντρο Άμεσης Βοήθειας. Το ασθενοφόρο έκανε είκοσι λεπτά να φτάσει.

Τη στιγμή που τον έβαζαν στο φορείο, κατάλαβα από την ήδη κέρνη όψη του ότι δεν θα άκουγα ποτέ ξανά τη βαθιά

στεντόρεια φωνή του, που, ενώ ήταν απίστευτα επιβλητική, μπορούσε μέσα σε μια στιγμή να μετατραπεί σε βραχνό πνιχτό γελάκι. Κλαίγοντας απαρηγόρητη, τον φίλησα τρυφερά στο χαραγμένο από τα χρόνια και τον ήλιο μάγουλό του, του είπα ότι τον αγαλώ και τον αποχαιρέτησα. Τώρα που το ξανασκεφτομαι, όλη αυτή η φριχτή εμπειρία ήταν εντελώς σουρεαλιστική – δεν μπορούσα να το χωνέψω ότι τη μια στιγμή ήταν γεμάτος ζωή και την επόμενη... ένα κενό, άψυχο σώμα.

Έλειπα από μήνες ολόκληρους που αισθανόταν πόνους στο στήθος και παρίστανε ότι οφείλονταν σε δυσπεψία, ο μπαμπάς μου είχε πειστεί επιτέλους να πάει στον γιατρό. Αποδείχτηκε ότι είχε υψηλά επίπεδα χοληστερόλης και ότι έπρεπε να ακολουθήσει συγκεκριμένη διατροφή. Έπιανε απελπισία τη μαμά μου κι εμένα που τον βλέπαμε να συνεχίζει να τρώει ό,τι ήθελε και να πίνει ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί δικής του παραγωγής κάθε βράδυ με το φαγητό. Συνεπώς λογικά δεν θα έπρεπε να σοκαριστούμε που είχε επέλθει τελικά το μοιραίο. Ίσως να τον θεωρούσαμε άτρωτο, βοηθούσαν στη συντήρηση αυτής της ψευδαίσθησης η ισχυρή προσωπικότητα και η εγκαρδιότητά του, αλλά όπως είχε επισημάνει μάλλον ζοφερά η μαμά μου, στην τελική όλοι είμαστε απλώς ένα μάτσο σάρκα και κόκαλα. Τουλάχιστον είχε ζήσει μέχρι το τέλος όπως εκείνος ήθελε. Ήταν βέβαια και εβδομήντα τριών ετών, αν και στην ουσία δεν το συνειδητοποιούσα, τόσο κοτσονάτος που ήταν και τόσο γεμάτος με κέφι για ζωή.

Κι έτσι ένιωσα εξαπατημένη. Στο κάτω κάτω ήμουν μόνο είκοσι δύο ετών και, μολονότι γνώριζα ότι είχα έρθει αργά στη ζωή των γονιών μου, μονάχα όταν πέθανε ο μπαμπάς μου κατάλαβα τι σήμαινε αυτό. Για μερικούς μήνες μετά τον χαμό του ήμουν θυμωμένη με την αδικία αυτή· γιατί δεν είχα έρθει νωρίτερα στη ζωή τους; Ο μεγάλος μου αδελφός, ο Τζακ, που ήταν τριάντα δύο, είχε χαρεί δέκα ολόκληρα χρόνια παραπάνω τον μπαμπά!

Προφανώς η μαμά μου διαισθανόταν την οργή μου, παρότι δεν της είπα ποτέ κουβέντα. Και τότε μ' έπνιγαν οι ενοχές, αφού αυτή δεν έφταιγε σε τίποτε. Τη λάτρευα – ήμαστε πολύ δεμένες και έβλεπα πόσο πολύ πονούσε κι εκείνη. Κάναμε ό,τι μπορούσαμε για να παρηγορήσουμε η μία την άλλη και, όλως παραδόξως, μαζί κατορθώσαμε να τα βγάλουμε πέρα.

Και ο Τζακ, όμως, ήταν υπέροχος. Αφιέρωνε τον περισσότερο χρόνο του στις αόρητες γραφειοκρατικές διαδικασίες που έπονται ενός θανάτου. Εκτός αυτού, αναγκάστηκε να αναλάβει μόνος του τον Αμπελώνα, την επιχείρηση που είχαν ξεκινήσει από το μηδέν οι γονείς μας, αλλά τουλάχιστον τον είχε ήδη προετοιμάσει καλά ο μπαμπάς γι' αυτό.

Ο μπαμπάς έπαιρνε τον Τζακ από νήπιο ακόμα μαζί του στις δουλειές που απαιτούσε κατά τη διάρκεια της χρονιάς η φροντίδα των πολύτιμων αμπελιών του, τα οποία, κάπου μεταξύ του Φλεβάρη και του Απριλίου, ανάλογα με τον καιρό, έβγαζαν τα σταφύλια τους. Όταν ωρίμαζαν, μαζεύονταν και αργότερα κατέληγαν στα υπέροχα – και προσφάτως βραβευμένα – μπουκάλια πινό νουάρ που περίμεναν στοιβαγμένα στην αποθήκη, έτοιμα να διατεθούν σε όλη τη Νέα Ζηλανδία και την Αυστραλία. Έπαιρνε μαζί του τον Τζακ σε κάθε στάδιο της διαδικασίας και μέχρι τα δώδεκά του ο αδελφός μου ήταν μάλλον σε θέση να διευθύνει τους εργάτες, τόσο πολλές ήταν οι γνώσεις που του είχε μεταλαμπαδεύσει ο μπαμπάς μας.

Στα δεκάξι του ο Τζακ είχε ανακοινώσει επίσημα ότι ήθελε να δουλέψει κοντά στον μπαμπά και κάποια μέρα να διευθύνει εκείνος τον Αμπελώνα, γεγονός που είχε χαροποιήσει αφάνταστα τον μπαμπά. Μόλις τελείωσε τις σπουδές του στη διοίκηση επιχειρήσεων, άρχισε να εργάζεται αποκλειστικά στα αμπέλια.

«Δεν υπάρχει τίποτε καλύτερο από το να παραδίδεις στην επόμενη γενιά μια υγιή κληρονομιά», είχε πει πριν από μερικά χρόνια ο μπαμπάς πίνοντας στην υγεία του Τζακ, αφού του εκείνος είχε επιστρέψει από ένα εξάμηνο που είχε περάσει

σε κάποιον αμπελώνα στους Λόφους της Αδελαΐδας στην Αυστραλία. Μάλιστα, τότε ο μπαμπάς είχε ανακοινώσει ότι ο Τζακ ήταν πλέον καθ' όλα έτοιμος για τη δουλειά αυτή.

«Θα μπορούσες να έρθεις κι εσύ μαζί μας κάποια μέρα, Μέρι-Κέιτ. Μακάρι να υπάρχουν αμπελουργοί ΜακΝτούγκαλ σε τούτη τη γη για εκατοντάδες χρόνια!»

Κι ενώ ο Τζακ είχε ασπαστεί το όνειρο του μπαμπά, μ' εμένα είχε συμβεί το αντίθετο. Ίσως επειδή ο Τζακ χαιρόταν στ' αλήθεια να φτιάχνει υπέροχα κρασιά και είχε μια μύτη που μπορούσε να εντοπίσει από χιλιόμετρα μακριά ένα ακατάλληλο σταφύλι, ήταν άριστος επιχειρηματίας. Εγώ, από την άλλη μεριά, καθώς μεγάλωνα και από κορίτσι γινόμουν νέα κοπέλα και έβλεπα τον μπαμπά με τον Τζακ να κάνουν περιπολίες στα αμπέλια και να δουλεύουν στο, όπως το λέγαμε χαϊδευτικά, «Εργαστήρι» (κι ας ήταν στην ουσία μια μεγάλη αποθήκη με τσίγκινη στέγη), είχα άλλα ενδιαφέροντα. Πλέον θεωρούσα τον Αμπελώνα κάτι εντελώς ξεχωριστό από εμένα και το μέλλον μου. Αυτό βέβαια δεν με είχε εμποδίσει να δουλεύω στο μαγαζάκι μας στις διακοπές από το σχολείο και αργότερα από το πανεπιστήμιο ή να βοηθώ στην επιχείρηση όποτε χρειαζόταν, αλλά πολύ απλά δεν είχα πάθος με τα κρασιά. Μολονότι ο μπαμπάς είχε φανεί απογοητευμένος όταν του είχα πει ότι ήθελα να σπουδάσω μουσική, είχε την ευαισθησία να με καταλάβει.

«Μπράβο σου», μου είπε αγκαλιάζοντάς με. «Βέβαια, η μουσική καλύπτει ένα πολύ ευρύ φάσμα επαγγελμάτων, Μέρι-Κέιτ. Εσύ με ποιο κομμάτι της θέλεις να ασχοληθείς στο μέλλον;»

Του απάντησα ντροπαλά ότι θα ήθελα μια μέρα να γίνω τραγουδίστρια και να γράφω δικά μου τραγούδια.

«Πολύ μεγαλεπήβολο όνειρο! Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να σου ευχηθώ καλή επιτυχία και να σου πω ότι εγώ και η μαμά σου θα σε στηρίζουμε σε κάθε σου βήμα».

«Το βρίσκω υπέροχο, Μέρι-Κέιτ, αλήθεια!» είχε σχολιάσει η μαμά. «Είναι μαγικό να εκφράζεται κάποιος μέσα από το τραγούδι!»

Και πράγματι σπούδασα μουσική, στο Πανεπιστήμιο του Ουέλινγκτον, επειδή το πτυχίο που πρόσφερε ήταν διεθνώς αναγνωρισμένο, και λάτρεψα κάθε λεπτό! Ήταν υπέροχο που είχα στη διάθεσή μου ένα υπερσύγχρονο στούντιο για να ηχογραφήω τα τραγούδια μου και περιτριγυριζόμουν από ένα σωρό άλλους φοιτητές που ζούσαν και ανέπνεαν για τη δική μου μεγάλη αγάπη! Είχα φτιάξει κι ένα ντουέτο με τον Φλετς, έναν πολύ καλό μου φίλο που έπαιζε ρυθμική κιθάρα και η φωνή του ταίριαζε όμορφα με τη δική μου. Εγώ έπαιζα πλήκτρα και καταφέραμε να κάνουμε πού και πού κάποια ζωντανή εμφάνιση σε μαγαζιά του Ουέλινγκτον. Μάλιστα, είχαμε παίξει πέρυσι στη συναυλία της αποφοίτησής μας και ήταν η πρώτη φορά που με είχε δει η οικογένειά μου να παίζω και να τραγουδώ ζωντανά.

«Είμαι απίστευτα περήφανος για εσένα, ΜΚ», μου είχε πει ο μπαμπάς κλείνοντάς με στην αγκαλιά του. Ήταν μία από τις καλύτερες στιγμές της ζωής μου!

«Και τώρα, έναν χρόνο μετά, εξακολουθώ να βρίσκομαι στ' αμπέλια και να έχω το πτυχίο μου κάπου παραπεταμένο», μουρμούρισα. «Ειλικρινά τώρα, ΜΚ, πίστευες στ' αλήθεια ότι θα ερχόταν η εταιρεία Σόνι και θα σε παρακαλούσε να υπογράψεις συμβόλαιο για δίσκο;»

Από τότε που τελείωσα το πανεπιστήμιο, πριν από έναν χρόνο, αποκαρδιωνόμουν σιγά σιγά ολοένα και περισσότερο σχετικά με τη μελλοντική καριέρα μου και ο θάνατος του μπαμπά μου ήταν ένα τεράστιο πλήγμα στη δημιουργικότητά μου. Ένωθα λες και είχα χάσει μονομιάς δύο αγάπες της ζωής μου, ιδίως επειδή η μία ήταν άρρηκτα συνδεδεμένη με την άλλη. Η αγάπη του μπαμπά μου για τις τραγουδίστριες-τραγουδοποιούς ήταν που είχε ανάψει την πρώτη σπίθα της λατρείας

μου για τη μουσική. Είχα μεγαλώσει ακούγοντας την Τζόνι Μίτσελ, την Τζόαν Μπαέζ και την Αλάνις Μορισέτ.

Τα χρόνια που είχα περάσει στο Ουέλινγκτον με είχαν κάνει να συνειδητοποιήσω πόσο προστατευμένη και ειδυλλιακή ήταν η παιδική μου ηλικία εδώ στον μαγευτικό Κήπο της Εδέμ που ήταν η κοιλάδα του Γκίμπστον. Τα βουνά που ορθώνονταν ολόγυρά μας αποτελούσαν ένα καθησυχαστικό φυσικό προστατευτικό φράγμα, ενώ η εύφορη γη μάς χάριζε μ' έναν μαγικό τρόπο πληθώρα λαχταριστών φρούτων.

Θυμάμαι τον Τζακ έφηβο να με παροτρύνει να φάω τα άγρια λαγοκέρασα από τους αγκαθωτούς θάμνους που φύτρωναν πίσω από το σπίτι μας και τα γέλια που έκανε μόλις έφτυσα αηδισμένη το ξινό φρούτο. Τριγύριζα ελεύθερα όπου ήθελα εκείνο τον καιρό, οι γονείς μου δεν ανησυχούσαν καθόλου· ήξεραν ότι ήμουν απόλυτα ασφαλής στη μαγευτική εξοχή που υπήρχε ολόγυρά μας. Έπαιζα στα δροσερά, κρυστάλλινα ρυάκια και κυνηγούσα κουνέλια στο άγριο χορτάρι. Όσο οι γονείς μου δούλευαν στ' αμπέλια, κάνοντας τα πάντα, από το φύτεμα των κλημάτων και την προστασία τους από τα πεινασμένα άγρια ζώα μέχρι τον τρύγο και το πάτημα των σταφυλιών αργότερα, εγώ ζούσα στον δικό μου κόσμο.

Τον λαμπερό πρωινό ήλιο σκίασε ξαφνικά ένα σύννεφο, βάζοντας την κοιλάδα μ' ένα πιο σκούρο γκριζοπράσινο χρώμα, σημάδι ότι ερχόταν ο χειμώνας, και δεν ήταν η πρώτη φορά που αναρωτήθηκα αν είχα κάνει καλά που είχα αποφασίσει να ξεχειμωνιάσω εδώ. Πριν από κάνα δυο μήνες η μαμά μου μου είχε πρωτομιλήσει για την ιδέα της να κάνει μια «Μεγάλη Περιοδεία» ανά τον κόσμο, όπως η ίδια την αποκαλούσε, για να επισκεφτεί φίλους που είχε χρόνια να δει. Με είχε ρωτήσει αν ήθελα να πάω μαζί της. Εκείνη την εποχή έτρεφα ακόμη την ελπίδα ότι το ντέμο που είχα φτιάξει με τον Φλετς και που είχαμε στείλει σε δισκογραφικές εταιρείες σε όλο τον κόσμο λίγο προτού πεθάνει ο μπαμπάς μου, θα κινούσε το ενδιαφέρον

κάποιας από αυτές. Αλλά οι απαντήσεις που έγραφαν ότι η μουσική μας δεν ήταν «αυτό ακριβώς που έψαχνε εκείνη την περίοδο» ο παραγωγός στοιβάζονταν βουνό σ' ένα ράφι της κρεβατοκάμαράς μου.

«Καρδούλα μου, δεν χρειάζεται να σου πω εγώ ότι η βιομηχανία της μουσικής είναι από τις δυσκολότερες στις οποίες μπορεί να μπει κανείς, το ξέρεις κι εσύ η ίδια», είχε σχολιάσει η μαμά μου.

«Γι' αυτό σκέφτομαι ότι πρέπει να μείνω εδώ», της είχα απαντήσει. «Δουλεύουμε κάτι καινούριο με τον Φλετς και δεν γίνεται να σηκωθώ έτσι απλά και να φύγω».

«Και βέβαια όχι! Τουλάχιστον μπορείς να βασιστείς στον Αμπελώνα, αν δεν πάνε καλά τα πράγματα», είχε προσθέσει.

Το ήξερα ότι το έλεγε από καλοσύνη και κανονικά θα έπρεπε να ήμουν ευγνώμων που μπορούσα να βγάλω χρήματα δουλεύοντας στο μαγαζί και βοηθώντας στα λογιστικά. Αλλά έτσι όπως ατένιζα εκείνη τη στιγμή τον Κήπο της Εδέμ μου, έβγαλα έναν βαθύ αναστεναγμό, γιατί, όσο όμορφο και ασφαλές κι αν ήταν τούτο το μέρος, δεν μου άρεσε η σκέψη να περάσω εδώ την υπόλοιπη ζωή μου. Είχαν αλλάξει τα πάντα από τότε που είχα φύγει για το πανεπιστήμιο και ακόμα περισσότερο μετά τον θάνατο του μπαμπά. Έμοιαζε θαρρείς και με τον χαμό του είχε σταματήσει και η καρδιά αυτού του μέρους. Δεν βοηθούσε και το γεγονός ότι ο Τζακ –ο οποίος είχε συμφωνήσει, προτού πεθάνει ο μπαμπάς, να περάσει το καλοκαίρι σε κάποιον αμπελώνα της κοιλάδας του Ροδανού στη Γαλλία– είχε αποφασίσει μαζί με τη μαμά ότι έπρεπε εντέλει να κάνει αυτό το ταξίδι.

«Τώρα πια το μέλλον της επιχείρησης βρίσκεται στα χέρια του Τζακ και πρέπει να μάθει όσο περισσότερα πράγματα μπορεί», μου είχε πει η μαμά. «Θα είναι εδώ ο διαχειριστής του αμπελώνα, ο Νταγκ, για να επιβλέπει τα πάντα και, άλλωστε, αυτή η εποχή είναι νεκρή και άρα η κατάλληλη στιγμή για να λείψει ο Τζακ».

Αλλά από χθες που η μαμά είχε αναχωρήσει για τη «Μεγάλη Περιοδεία» της, και με τον Τζακ φευγάτο, αισθανόμουν απίστευτα μόνη και κινδύνευα να βυθιστώ κι άλλο στη μελαγχολία.

«Μου λείπεις, μπαμπά», ψιθύρισα και μπήκα μέσα να φάω μια μπουκιά πρωινό, αν και δεν πεινούσα. Το βουβό σπίτι δεν βοήθησε καθόλου να φτιάξει το κέφι μου· όταν ήμουν παιδί έσφυζε από ζωή – κι αν όχι από προμηθευτές ή τρυγητές, από επισκέπτες του αμπελώνα με τους οποίους ο μπαμπάς έπανε την κουβέντα, τους έδινε να δοκιμάσουν τα κρασιά του και πολλές φορές τους προσκαλούσε κιόλας να μείνουν για φαγητό. Πολύ απλά η φιλικότητα και η φιλοξενία ήταν ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των Νεοζηλανδών κι έτσι είχα συνηθίσει να κάθομαι μαζί με παντελώς άγνωστους ανθρώπους στο μεγάλο μας τραπέζι από ξύλο πεύκου που είχε θέα την κοιλάδα. Δεν είχα ιδέα πώς κατάφερνε τελευταία στιγμή η μαμά μου να τους τρατάρει ένα σωρό λαχταριστά, πλούσια φαγητά, αλλά το έκανε και, σε συνδυασμό με την εγκαρδιότητα του μπαμπά μου, ήταν πολλά τα γέλια και οι χαρές που κάναμε όλοι.

Μου έλειπε και ο Τζακ, η ήρεμη, θετική ενέργεια που εξέπεμπε πάντα. Τρελαινόταν να με πειράζει, αλλά ήξερα καλά ότι ήταν πάντοτε στο πλάι μου, ο προστάτης μου.

Έβγαλα από το ψυγείο το χάρτινο κουτί με χυμό πορτοκαλιού και αφού έριξα όσο είχε απομείνει σ' ένα ποτήρι, έβαλα όλη μου τη δύναμη για να καταφέρω να κόψω μια φέτα από τη χθεσινή φραντζόλα ψωμί. Μια και δεν τρωγόταν έτσι πια, τη φρυγάνισα και κατόπιν έπιασα να γράψω στα γρήγορα μια λίστα με ψώνια για να ανεφοδιάσω το ψυγείο. Το κοντινότερο σουπερμάρκετ βρισκόταν στην Άρουντάουν και έπρεπε οπωσδήποτε να πάω το ταχύτερο μέχρι εκεί. Η μαμά είχε αφήσει αρκετά φαγητά στην κατάψυξη, αλλά δεν μου καθόταν καλά να ξεπαγώσω τόσο μεγάλες ποσότητες από τα πλαστικά τάπερ μονάχα για μένα.

Πήρα τη λίστα στο σαλόνι και αναρίγησα τη στιγμή που κάθισα στον παλιό καναπέ μπροστά από το τεράστιο τζάκι το οποίο ήταν φτιαγμένο από την γκρι ηφαιστειακή πέτρα που αφθονούσε στα μέρη μας. Ήταν το μοναδικό πράγμα που πριν από τριάντα χρόνια είχε πείσει τους γονείς μου ότι έπρεπε να αγοράσουν την καλύβα –όπως ήταν τότε– με το ένα μόνο δωμάτιο μες στην ερημιά του Θεού. Δεν είχε τρεχούμενο νερό και στους γονείς μου άρεσε να αναπολούν που το πρώτο τους καλοκαίρι εδώ με τον δίχρονο τότε Τζακ πήγαιναν για μπάνιο στο ρυάκι που έπεφτε ανάμεσα στα βράχια πίσω από την καλύβα και για τουαλέτα είχαν μια τρύπα στη γη.

«Ήταν το πιο ευτυχισμένο καλοκαίρι της ζωής μου!» σχολίαζε η μαμά, «και τον χειμώνα ήταν ακόμα καλύτερα χάρη στη φωτιά».

Η μαμά είχε ψύχωση με τη φωτιά και με το που έκανε την εμφάνισή του στην κοιλάδα το πρώτο ίχνος παγετού, έστελνε τον μπαμπά, τον Τζακ κι εμένα να φέρουμε ξύλα από την αποθήκη, όπου τα είχαμε αφημένα για μήνες να στεγνώνουν. Αφού τα στοιβάζαμε στις εσοχές δεξιά και αριστερά του τζακιού, η μαμά έβαζε μερικά κούτσουρα στη σχάρα και με το άναμμα του σπέρτου σηματοδοτούσε την έναρξη του τελετουργικού που η οικογένειά μας αποκαλούσε «το πρώτο φως». Από εκείνη τη στιγμή και όλους τους χειμωνιάτικους μήνες, το τζάκι τριζοβόλούσε ζωηρά σε καθημερινή βάση, μέχρι τη στιγμή που κάπου μεταξύ του Σεπτεμβρη και του Νοέμβρη, της δικής μας άνοιξης, άνθιζαν κάτω από τα δέντρα οι καμπανούλες και οι γάλανθοι (οι βολβοί που είχε παραγγείλει η μαμά ταχυδρομικά από την Ευρώπη).

Μήπως να το ανάψω και τώρα; συλλογίστηκα σαν θυμήθηκα τη ζεστή, θαλπερή λάμψη του που με υποδεχόταν όταν γύριζα μικρή από το σχολείο. Αν ο μπαμπάς ήταν η καρδιά του οινοποιείου, η μαμά και η φωτιά της ήταν η καρδιά του σπιτιού.

Συγκρατήθηκα όμως, γιατί παραήμουν νέα για να αρχίσω

να αναζητώ παρηγοριά σε παιδικές αναμνήσεις. Απλώς είχα ανάγκη από λίγη παρέα, αυτό ήταν όλο. Το θέμα ήταν ότι οι περισσότεροι φίλοι μου από το πανεπιστήμιο είτε έλειπαν στο εξωτερικό, απολαμβάνοντας τις τελευταίες στιγμές ελευθερίας τους προτού σοβαρευτούν και πιάσουν δουλειά, είτε εργάζονταν ήδη.

Κι ενώ είχαμε σταθερό τηλέφωνο στην κοιλάδα, τη σύνδεση στο διαδίκτυο την έψαχνες με το κιάλι. Η αποστολή των μείλ ήταν σκέτο βάσανο και πολλές φορές ο μπαμπάς αναγκαζόταν να οδηγήσει μισή ώρα μέχρι το Κουίνσταουν για να τα στείλει από τον υπολογιστή ενός φίλου του που είχε ταξιδιωτικό γραφείο. Μια ζωή αποκαλούσε την κοιλάδα μας «Μπριγκαντούν», από μια παλιά κινηματογραφική ταινία για ένα χωριό που ξυπνούσε μονάχα για μία μέρα κάθε εκατό χρόνια, έτσι ώστε να μην το αλλάξει ποτέ ο έξω κόσμος. Μπορεί η κοιλάδα να ήταν Μπριγκαντούν –αφού σίγουρα λίγο πολύ παρέμενε ίδια κι απαράλλακτη–, αλλά δεν ήταν το μέρος για να αφήσει το σημάδι της μια εκκολαπτόμενη τραγουδίστρια-τραγουδοποιός. Τα δικά μου όνειρα ήταν γεμάτα από το Μανχάταν, το Λονδίνο ή το Σίδνεϊ, από τα πανύψηλα εκείνα κτίρια στα οποία στεγάζονταν οι παραγωγοί δίσκων που θα έκαναν εμένα και τον Φλετς σταρ...

Τις σκέψεις μου διέκοψε το κουδούνισμα του σταθερού τηλεφώνου και σηκώθηκα βιαστικά να το προλάβω.

«Αμπελώνας, παρακαλώ», παπαγάλιστα, όπως έκανα αμέτρητες φορές από παιδί.

«Γεια σου, ΜΚ, ο Φλετς είμαι», με χαιρέτησε εκείνος με το χαϊδευτικό μου, με το οποίο με προσφωνούσαν όλοι εκτός από τη μαμά μου.

«Α, γεια σου!» αντιχαιρέτησα και η καρδιά μου χτύπησε πιο γρήγορα. «Έχουμε κανένα νέο;»

«Τίποτα, εκτός από το γεγονός ότι σκέφτομαι μάλλον να δεχτώ την πρότασή σου να με φιλοξενήσεις στο σπίτι σου. Έχω

μια δυο μέρες ρεπό από την καφετέρια και νιώθω την ανάγκη να φύγω από την πόλη. Τι λες;»

Εγώ πάλι έχω ανάγκη να βρεθώ μέσα στην πόλη...

«Τέλεια! Έλα όποτε θέλεις, εδώ θα είμαι».

«Να πούμε για αύριο; Θα έρθω με το αμάξι, οπότε θα φάω το μεγαλύτερο μέρος του πρωινού στον δρόμο, αρκεί να μη μ' αφήσει η Σίσι φυσικά».

Η Σίσι ήταν το βαν με το οποίο πηγαίναμε στις μουσικές εμφανίσεις μας. Ήταν εικοσαετίας, σκουριασμένο όπου μπορούσε να πιάσει σκουριά και ξερνούσε καπνό από την ετοιμόρροπη εξάτμισή του, την οποία ο Φλετς είχε δέσει προσωρινά με σκοινί. Ήλπιζα πραγματικά να άντεχε η Σίσι την τρίωρη διαδρομή από το Ντανίντεν όπου έμενε ο Φλετς με την οικογένειά του.

«Οπότε θα τα πούμε κατά το μεσημεράκι;» τον ρώτησα.

«Ναι, και δεν βλέπω την ώρα! Ξέρεις πόσο μ' αρέσει εκεί κάτω! Ίσως να καθίσουμε και μερικές ώρες στο πιάνο, να σκάρώσουμε κάνα νέο τραγουδάκι, ε;»

«Ίσως», αποκρίθηκα, γιατί εκείνη την περίοδο δεν βρισκόμουν σε ιδιαίτερα δημιουργική φάση. «Λοιπόν, σε χαιρετώ, Φλετς, τα λέμε αύριο».

Έκλεισα το τηλέφωνο και γύρισα στον καναπέ, περισσότερο ευδιάθετη τώρα που ήξερα ότι θα ερχόταν ο Φλετς – κατάφερνε πάντοτε να μου φτιάχνει το κέφι με το χιούμορ και το θετικό πνεύμα του.

Άκουσα μια φωνή απέξω και αμέσως μετά το χαρακτηριστικό σφύριγμα που έκανε ο Νταγκ, ο διαχειριστής του αμπελώνα μας, για να μας ειδοποιήσει ότι είχε έρθει. Σηκώθηκα, βγήκα στην αυλή και τον είδα μαζί με μερικούς γεροδεμένους νησιώτες του Ειρηνικού να διασχίζουν τα γυμνά από σταφύλια κλήματα.

«Γεια χαρά!» φώναξα.

«Γεια σου, ΜΚ! Πάω τα παιδιά από εδώ να τους δείξω από πού να αρχίσουν το ξεριζώμα».

«Εντάξει, ωραία. Γεια σας, παιδιά!» φώναξα στους υπόλοιπους και εκείνοι μου κούνησαν το χέρι.

Η παρουσία τους είχε διαλύσει τη σιωπή και, καθώς εκείνη τη στιγμή ξεπρόβαλλε ο ήλιος πίσω από ένα σύννεφο, το θέαμα άλλων ανθρώπων αλλά και η σκέψη ότι αύριο θα ερχόταν ο Φλετς μου έφτιαξαν τη διάθεση.